

Living with Auntie (I)

Amazing Grace

In onze moderne westerse beschaving is het voor een mens lang niet altijd makkelijk om het hoofd boven water te houden. Vooral ouderen hebben daar soms moeite mee. Gelukkig zijn er overal in het land grote gebouwen neergezet -met soms daartegen aanleunende woningkjes- waarin deze groep medeburgers onder het toezien van een helpende hand van goed opgeleide en gemotiveerde medewerkers de boze wereld de baas kunnen blijven. Ja...., dat hebben we toch maar goed geregeld. Echter, het valt op dat hoe zuidelijker je Europa intrekt het heel normaal gevonden wordt dat je je oude moeder, vader, tante, oom of meer dan één uit dit rijtje, gewoon in huis neemt wanneer blijkt dat ze het allemaal niet meer zo kunnen bijbenen. Niet eventjes op theevisitje; nee...., permanent! Natuurlijk zeggen wij dan als welgestelde noorderling dat wij dat ook wel zouden kunnen, maar onze maatschappij en volksaard 'leent' zich daar veel minder voor. Wij willen wel, maar in ons snelle en jachtige leven zouden wij die arme mensen toch niet die aandacht en warmte kunnen geven die ze verdienen. Wij zouden daar domweg de tijd niet voor hebben. Er moet tenslotte gewerkt worden en onze vrije tijd is heilig; die hebben we hard nodig om bij te komen.

Wij hebben echter zo'n 10 jaar geleden (september 1996) 'tante' in huis gehaald. Ze is hartstikke makkelijk, slaapt in de garage en als je haar nodig hebt, heeft ze altijd tijd voor je. Daar staat tegenover dat ze geen kostgeld betaald. Ze kost geld, maar dat hebben we voor haar over. Tante stamt tenslotte uit een goeude Engelse familie en wij worden graag met haar gezien. Het is daarom iedere keer weer een klein feestje als de garagedeuren open gaan en onze Rover 100 (P4) uit 1960 weer naar buiten gereden kan worden. Zittend in haar knusse interieur verplaatsen wij ons

van plek naar plek, genietend van de lederen banken en de met hout afgewerkte ramen en dashboard. Ze werd niet voor niets 'the poor man's Rolls' genoemd. Aldus op statige wijze voortbewegend, neem je haar ongemakken voor

lief; het zware sturen, het windgeruis (boven de 80 km/u), het benzineverbruik (1 op 7), het krijgen van warme voeten bij een wat langere rit, omdat de uitlaat nu eenmaal direct onder de bestuurdersplaats loopt. 'Auntie' heeft ons hart gestolen. Niet alleen het fraaie interieur, maar ook het exterieur met haar aimabele trekjes, rechtvaardigen haar koosnaam 'Auntie'. Het statige maar vriendelijk ogend front, de portieren, die alle vier sluiten op de midden-(B)-post, haar zachte rondingen verraden haar Britse komaf. Haar technische eigenschappen staan borg voor een aristocratische wijze van

voortbewegen. Een (ook letterlijk) grote motor met 6 cilinders en 104 pk zorgen ervoor dat er altijd voldoende kracht voorhanden is. Stress is hier een onbekend woord. Deze kracht kan echter ook omgezet worden in snelheid. Als het moet haalt de dame op leeftijd 150 km/u. Moet je dan eens kijken naar die gezichten in al dat 'windtunnel-blik'. Nee, 'Auntie' doen we niet meer weg. Ze is inmiddels een lid van ons gezin geworden. Ik verdenk haar er weleens van dat ze steeds meer invloed op onze 'way of life' heeft. Leuk hoor, zo'n oude tante in 'huis'.

Nog wat –historische- feiten op een rijtje.

De Rover P4 (P4 staat voor de code waaronder de auto bij Rover ontwikkeld werd) werd voor het eerst in september 1949 aan het Britse publiek getoond. Het was in eerste instantie alles behalve een traditioneel Brits ontwerp en had duidelijk Amerikaanse invloeden. Zo werd er door de ontwerpers erg naar de Studebaker Champion uit 1947 gekeken. Het dashboard kende vierkante klokken en de wagen was uitgerust met een stuurversnelling. De traditionele grill had plaatsgemaakt voor koelribben met middenop een extra koplamp. De inwoners van Groot Brittannië moesten echt wennen aan deze nieuwe 'look' en sommigen konden er echt niet aan wennen. Vanwege die ene lamp in het midden kreeg de auto al snel de bijnaam 'Cyclop'. De Rover 75, zoals hij officieel werd genoemd, kreeg in 1952 al een nieuwe neus, wat meer traditioneel. Ook werden de klokken weer rond en ging men over op een schakelpook direct vanuit de versnellingsbak, gewoon op de vloer. De Rover klanten haalden opgelucht adem...!

Diverse modellen volgden elkaar op of waren naast elkaar beschikbaar. Naast de (6 cyl) 75 (het getal en tevens typenummer gaf het aantal pk's weer), werden ook de (4 cyl) 60 en (6 cyl) 90 gebouwd. In 1956 volgden de 105R (automaat) en 105S

(sport) uitvoering. Wederom werd een kleine wijziging doorgevoerd in de styling. De achterzijde werd onderhanden genomen waardoor er meer kofferruimte ontstond. Een grotere achterruit met spijltjes gaf wat beter zicht. Aan de voorzijde vonden de stadslichten en de clignoteurs een plek in de voorspatborden.

De modellen 60, 75 en 90 werden in 1959 vervangen door de (4 cyl) 80 en (6cyl) 100. Deze kregen schijfremmen voor en een overdrive standaard. In 1962 werden de 80 en 100 vervangen door de (6cyl) 95 en 110. In 1964 viel het doek voor dit model. Ondertussen was de P5 al een aantal jaren een fraaie opvolger.

Al die tijd was de auto een graag geziene gast in de betere kringen in Engeland. De wagen werd veelal bereden door de notabelen, zoals doktoren, parlementsleden, advocaten en rechters. Omdat de motor zo zijdezacht kon lopen, er nauwelijks geluiden doordrongen in het interieur en zijn degelijke bouw, werd de auto al snel 'The poor man's Rolls' genoemd.

Een andere (liefskozend bedoelde) bijnaam was 'Auntie' (tantetje). Deze naam is aan het model gegeven door de auto-journalist Denis Jenkinson. In 1958 kreeg hij een fabrieks P4 van het type 90 mee, waarmee hij naar Casablanca reed en via Turijn terugkeerde naar Engeland. Hij was zeer onder de indruk van de betrouwbaarheid en veiligheid van de auto en het gemak en comfort waarmee dat allemaal gepaard ging. Dat ontlokte hem de uitspraak, dat het leek alsof je naar 'auntie' ging 'for tea'. Sindsdien heeft de P4 het koosnaampje 'Auntie'.

Bij een volgende gelegenheid zal ik nog wat meer vertellen over ons wel en wee met deze tante...

**Johan Strijdhorst
Rover 100 (P4) uit 1960**